

la veu de benicarló

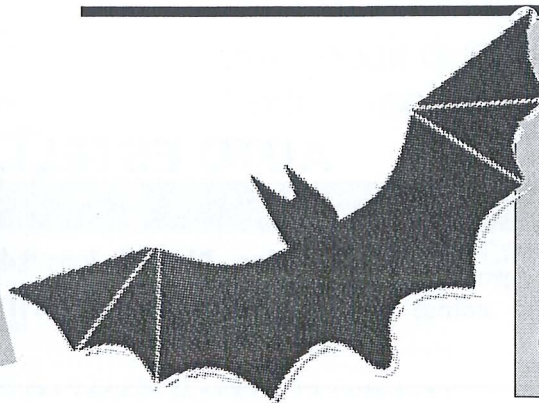
Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 9 de setembre de 2005 • Núm. 500 • Any X • 1 Euro

MILLOREM CONTINGUTS: La Veu oferirà fins a 20 planes d'informació setmanal

la veu de benicarló
La Veu de Benicarló
La Veu de Benicarló
La Veu de Benicarló

la veu de tots

Aquesta setmana amb La Veu de Benicarló et regalem una enganxina gentilera de l'ACV Tirant lo Blanc per celebrar el número 500

Fent memòria

Hem arribat al 500. Als 500 complets. Han passat 10 anys, i des de La Veu, pensem que la millor manera de fer la presentació d'aquest número cinc-cents, sense rebomboris ni medalles, és com hem fet fins ara, treballant, perquè el nostre poble siga millor i més habitable. Considerant que els objectius que ens van fer sortir al carrer aquell 18 d'agost de 1995 i què, com un deja vu, ens ha impactat al revisar allò que vam escriure, ara fa deu anys, us proposem rellegir aquelles dos editorials dels números 0 i 1, que van ser l'inici del nostre camí cap a la nostra Itaca particular. Gràcies.

El nº 0 (18-08-1995)

Aquest nou mitjà que ara surt a la llum té, com a principal aspiració, ser una plataforma d'expressió i comunicació entre els ciutadans de Benicarló. La Veu de Benicarló pretén, com el seu nom indica, ser la veu del poble, la veu de totes les forces polítiques, culturals, socials i associatives que conformen el nostre dia a dia. Volem tirar endavant una publicació oberta i plural on tots tinguen al seu lloc. Per això, ens agradaria comptar amb la vostra col·laboració, i aprofitant l'avinentesa, volem demanar la vostra participació fent-nos arribar les opinions i informacions que considereu d'interès. Intentarem des de La Veu de Benicarló transmetre la vida quotidiana del nostre entorn, començant per les Festes Patronals que ja tenim davant. Bones Festes.

Cristina Garcia Grau
Directora de La Veu de Benicarló

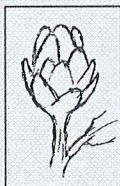
500

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

El nº 1 (25-01-1995)

Les festes d Benicarló enguany han suscitat un debat sobre la vitalitat de la festa major. Des d'alguns sectors s'ha qüestionat la davallada que ha experimentat la Setmana Gran respecte del punt àlgid que van aconseguir ara fa uns anys. Les penyes han monopolitzat gran part de la festa amb activitats d'un interès molt sectorial, que han omplert bona part del programa fester.

Potser és l'hora de replantejar-se cap on volem dur aquesta activitat festiva tant important i quina mena d'espectacles cal oferir perquè els benicarlondos i benicarlondes se senten més integrats i participatius en la seua festa.

CARXOFA: una bona tractorada de carxofes per a La veu de Benicarló. Cinc cents números, 500 i reals, no es celebren tots els dies. 500 números impliquen moltes setmanes. 50 setmanes, 50 números per any. Això són deu anys. Hi ha moltes hores dedicades a la Veu, molta faena. Moltes carxofes!

PANISSOLA: una bona garba de panissoles per a la Veu de Benicarló. Per què no? Quantes vegades se n'ha passat? Quantes vegades s'ha quedat curta? Quantes vegades ha posat la pota fins a la cuixa? Avui ens ho quedem tot, la carxofa i la panissola.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano

Exposició: Avda. Magallanes, 1

Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142

Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

500 veus d'història

Açò no pretén, encara que ho és, una editorial. És un recorregut per una xicoteta part de la nostra història recent i, en valencià

text REDACCIÓ

No és fàcil encetar l'editorial de número 500 d'una revista. Per començar pretenem reduir a l'espai d'un full les conclusions a què ens han portat 8.000 pàgines de La Veu des de l'agost del mític i ja descatalogat any 1995. En resum, són milers de recensions de la realitat en forma d'articles, reportatges, entrevistes, columnes d'opinió, ressenyes, fotografies, còmics, editorials o cartes dels lectors que algú podria repassar per obtenir una radiografia del que ocupa i del que preocupa la ciutat de Benicarló.

En segon lloc, el consell de redacció hauria d'intentar que en aquesta secció autoritzada aguaitaren la multitud de veus i punts de vista que al llarg de cinc anys han volgut fer del setmanari la plataforma on expressar-se en llibertat. Si una cosa ha marcat els nostres editorials ha estat la vocació d'aconseguir que no foren només nostres sinó autèntics textos col·lectius. D'ací que en nombroses ocasions La Veu haja sigut la veu d'entitats i col·lectius que necessitaven un mitjà, per modest que fóra, per accedir a l'esfera de l'opinió pública. Per vocació, i per això sovint amb vehemència, ens hem posat al costat dels qui han defensat valors com la pau, l'ecologia, l'antimilitarisme, la convivència, el respecte al patrimoni material, cultural i paisatgístic, la transparència en la gestió dels béns públics... No calia dir-ho: tota publicació, de manera més o menys explícita, es compromet amb un lloc ideològic i traça una línia editorial. Ni cal

negar la nostra.

En tercer lloc, hom demana per una avaluació de l'estat de la normalització lingüística, si més no,

objectius amb què vam iniciar el projecte i la intenció era anar més enllà: fomentar l'ús formal del català sense complexos en la vida pública. Si els nostres polítics, els periodistes, els sectors més dinàmics de la nostra cultura s'expressen en valencià, ¿com no havia d'haver un mitjà periodístic que reflectira aquesta realitat? Benicarló havia arribat a l'any 1995 sense ell, és més, la presència de la nostra llengua en les ràdios era testimonial i en les televisions, tot plegat, quan no ridícula, inexistent. Val a dir, com en altres temes i comença a ser la norma general, que la societat ha passat la mà per la cara als seus representants polítics, que, en molts casos, continuen fent un ús diglòssic i acomplexat de la nostra llengua (el valencià és present en entitats que han optat decididament per usar-lo, en l'augment de la demanda de línies en valencià a les escoles, en les televisions locals o comarcals...). Pel que fa a les publicacions periòdiques, avui és cert que n'ha augmentat el

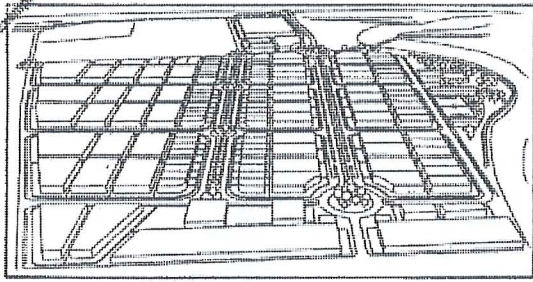
nombre però també que l'ús que s'hi fa del català no ha crescut de manera proporcional. En alguna engruna hi hem contribuït, si més no ens poden atribuir el mèrit de ser la plataforma en què s'han estrenat més periodistes professionals de la comarca.

Per últim, no podem anar més enllà, caldrà fer balanç també de la situació política a la casa de la Vila, on hem vist pujar i baixar mareas, tempestes seques, inundacions i ciclons devastadors que han quedat en xàfeces amables. Ara, com diuen a la tele, la situació sembla haver-se normalitzat. Però

La Veu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 18 d'agost de 1995 • Núm. 6 • Any I • 100 pàg.

Benicarló comptarà amb un nou centre industrial
El polígon s'instal·larà a la partida Collet

En aquesta il·lustració poden observar com la carretera Benicarló-Calaïa travessa el Polígon Industrial

SUMARI

✓ Local	✓ Cultura	P.13. Triangular Futbol-Sala
P.3. Polígon industrial	P.9. Coral Kylix	P.13. Marató Popular
P.4. Tanatori	P.9. Exposició Urquiza	P.14. Torneig d'estiu
P.4. Biblioteca del Mar	P.10. Dies gloriosos	P.14. Torneig de bàsquet
P.5. 982	P.10. Comerç solidari	P.14. Amunt i avall
P.5. Beques agrícoles	P.11. L'home i els pobles	P.14. Tennis
P.5. Tractament mosaic	P.11. Llibres	
✓ Societat	✓ Esports	✓ Agenda i serveis
P.6. Actualitat gràfica	P.12. Presentació CD Benicarló	✓ Última
P.6. Estudiant a Alemanya	P.12. Campus Pichi Aïónso	P.16. Hi creix ni més Els bous i Benicarló

Portada del número "0" de La Veu de Benicarló

“ Si una cosa ha marcat les nostres editorials ha estat la vocació d'aconseguir que foren textos col·lectius ”

en l'àmbit de la premsa local. Aquest va ser també un dels

...500 veus d'història

ve de la pàgina anterior

les hem vistes de tots els colors i més d'una vegada hem hagut d'avergonyir-nos de l'actuació dels qui ens governen. En la nostra opinió, les vacil·lacions no són recomanables si no responen a un període raonable de reflexió honesta i de consultes als implicats abans de prendre una decisió. Però cal prendre decisions, i ambicioses. Fa massa temps que Benicarló dormita i cal espolsar els llençols, no fer-li el lliit a ningú. Això és el que la societat ha demanat.

Tanquem l'editorial. És fàcil tancar

Portada del número "1" de La Veu de Benicarló

l'editorial de número 500 d'una revista. Hi ha coses necessàries: donar les gràcies als lectors i a les lectores, als col·laboradors i a les col·laboradores, a l'impressor, als del futbol... Parlar de projectes de futur: color? Més pàgines? Pujar el preu a un euro? Fitjar Ana Rosa Quintana? Tot pot mirar-se però una cosa sí que és clara: La Veu continuarà sent un mitjà crític quan siga necessari, pegat a la realitat i a les preocupacions ciutadanes, valencià i en valencià, plural, amb sentit de l'humor i barat, si considerem el que costa tirar-lo endavant.

Controlen a les químiques

text NATÀLIA SANZ

L'ajuntament de Benicarló ha iniciat una campanya de mesuraments industrials en deu empreses de la ciutat. Sergi Pitarch, regidor de Medi Ambient, ha explicat que l'acció té com a objectiu "controlar els abocaments que s'estan fent en la xarxa de clavegueram de la ciutat". El primer estudi mamprés ha afectat deu empreses "de qualsevol tipus", segons destaca l'edil i s'ha efectuat gràcies a un contracte firmat amb l'Impiva. Els tècnics d'este organisme han sigut els encarregats de prendre les mostres de les arquetes de les societats seleccionades i portar-les analitzar. El consistori es troba ara a l'espera del resultat d'estes analítiques i no es descarta, en el cas que es demostre que estan abocant productes tòxics, iniciar expedients sancionadors contra les empreses.

Pitarch ha explicat que fins al moment l'empresa Sorea, que s'encarrega del servici d'aigua en la ciutat, controlava els aboca-

ments que realitzen tres grans empreses implantades dins del terme municipal de Benicarló. Els controls s'efectuaven a Iff, Aslhand i Alespri. Les dos primeres són multinacionals químiques i es troben ubicades dins del nucli urbà, mentres que la segona es dedica a l'anonitzat d'aluminis i té les seues instal·lacions en el polígon industrial d'El Collet de Benicarló. En els tres casos, les anàlisis "tenen paràmetres molt generals", segons explica Pitarch, a diferència de l'estudi que s'està realitzant en este moment. Així, el treball que efectua l'Impiva "comprén dos folis, és complet i exhaustiu, i contempla paràmetres com la toxicitat o la presència de metalls i dissolvents" detalla l'edil de Medi Ambient.

A partir dels resultats obtinguts en l'estudi, el consistori estarà en disposició d'aclarir les sospites sobre els abocaments que realitzen determinades empreses i que han arribat a construir verdares llegendes urbanes. En este sentit, s'ha arribat a relacionar les

olors que se solen respirar a Benicarló amb el nombre de casos de càncer que existixen en el municipi. Fins al moment, cap estudi ha pogut demostrar les sospites dels ciutadans. A més, la campanya ha permés traure a la llum l'absència de llicències d'activitats d'algunes empreses establides dins del terme municipal. En este sentit, l'edil ha exposat que "algunes indústries no tenien arqueta perquè tampoc tenien llicència d'activitat", la qual cosa ha permés regularitzar en part les activitats que es realitzen en el municipi.

D'altra banda, Pitarch ha assenyalat que els mesuraments que es van realitzar després de la detecció d'un abocament per part d'una empresa multinacional química "s'estan analitzant". En este sentit, ha volgut aclarir que els resultats "són merament informatius" ja que les mostres van ser preses per la Policia Local, sense la presència d'un tècnic de l'empresa implicada.

Amb "Segarra Superior"

text BERNAT CARRANZA

Fitxa tècnica: Convoquen el Bisbe de la Seu i la Sota Bastos. Són les tres de la tarde d'un dia de basca intensa i ja no em convoca ningú. El termòmetre assenyala 32 graus. L'hora convida a la introspecció espiritual, a posteriors exercicis libidinosos en solitari, i a la siesta reparadora i final.

Entradeta: Fa mesos que no assisteixo a una roda de premsa. El correu electrònic vomita un mandat comminatori: He d'escriure alguna cosa per al número 500 d'este pamflet de funerària barata. El mail arriba signat amb les sospitoses inicials del maquetador d'estos fulls de grisosa parròquia rural, d'esta revista d'orfanat. Una vegada més, escric sota l'amenaça de l'extorsió i la calúmnia.

Cos: Escric als papers, però ni surto al carrer ni assisteixo a les tedioses, plomoses i repetitives convocatòries de premsa dels prohoms d'esta bonica localitat, de pujante industria y marineria, de floreciente turismo y de fiestas y fastos de hondo arraigo popular. Ara practico el meritori art del periodisme-ficció. M'ho invento tot i no passa res. Sempre he pensat que la tasca del periodista no es contar el que passa. Això ho pot fer qualsevol. El meu veí del quart

segona es recrea cada dia en este menester. Acostumo a ser la víctima de les seves immediates percepcions de la realitat. La veritable premissa del periodisme es anticipar el que ha de passar. Com les formules matemàtiques, les glorioses intuïcions de Jules Verne o les anticipacions de la física.

Les ferramentes: La ferramenta del periodista de ficció no és essencialment diferent de la del assenyat articulista d'opinió: Una botella de Conyac Segarra o marca de reconegut prestigi i graduació, alguna herba que puga embolicar-se en paper de fumar i uns grams d' íntima recreació ultra-sensorial. Tampoc vindran malament certes dosi d' imaginativa psicodèlia, regades amb licor de restaurant xinés.

La diferència és que l' articulista d' opinió acostuma a creure's el que diu, i el bon periodista de ficció no. L'articulista passeja places i carrers pagat de la seva influència, treu pit i respon amigablement a les estridències afalagadores de la fama. El periodista de ficció, en canvi, s'amaga en foscos bars portuaris i comparteix inconfessables experiències amb mariners bàltics.

Tancament: El drama del periodisme del segle vint-i-u és que ja no queden cronistes capaços d'escriure en blanc i negre. Ens

Rodales de premsa

deixem seduir pel multicolor engany de la realitat que percebem, per les fonts tendencioses dels mòbils estridents que sonen a tota hora per a marcar els ritmes dels dits sobre el teclat.

Els paral·lelismes amb els opinadors resulten insultants. El veritable periodista no creu en res, sap que la realitat és un calidoscopi de matisos inabastables. Entre les línies del que escriu s'endevina una anticipació, però el seu mòbil permaneceix silent, i la seva prosa dibuixa les diferents gradacions d'una realitat sempre grisosa. Al veritable periodista, els polítics, tots, li han retirat la paraula. Només el telefonen les núvies, els novios, quan senten la nostalgia d'una veritat molt més íntima que les fugacitats efímeres i intranscendents d'una puta roda de premsa, que la papallona sonora de la radio en colors, que unes infames línies mal ratllades a un diari de províncies.

Fins i tot "La Veu" ha sucumbit a la seducció dels focs d'artifici barat de les coloraines. Ja no queda res a fer. Esta guerra esta perduda. Brindo, amb Segarra Superior, per la trista defunció de "La Veu". Un llagrímot, s'esmuny, parsimoniós, pel polít cristall de la copa.

ERPV vol presentar-se a Benicarló

text JORDI MAURA

La sucursal valenciana de Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) presentarà almenys llestes a Benicarló i Vinaròs en les pròximes eleccions municipals, previstes per al 2007. És l'objectiu marcat per l'organització, segons fonts de Esquerra Republicana del País Valencià (ERPV) a Benicarló. La formació, que ara com ara no conta amb antecedents de representació en la comarca, assegura que "s'ha fet treball a nivell de comarca i existeixen idees i gent amatent a donar el pas". Malgrat aquestes intencions manifestades, ERPV encara no pot

garantir que finalment es presentin aquestes llistes. Entre els potencials candidats i llistes electorals figuren persones de molt diversa índole: des de joves il·lusionats en la seva primera experiència política fins a gent "desil·lusionada i molesta amb partits com el Bloc". Entre aquests segons figuren, segons fonts de ERPV "persones lligades a l'antiga Unitat del Poble Valencià (UPV) que ens han manifestat estar fins als nassos de la línia política del Bloc per Benicarló". En aquesta ciutat ERPV assegura "tenir-lo bé, perquè el Bloc s'anirà a fer punyetes". Les mateixes fonts fins i tot asseguren que ja existeixen contactes per a intentar fer realitat aquestes llistes electorals.

Contemporaneïtats bíbliques

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

TONI CUCARELLA. *Llet agra i altres històries com sagrades*. Brosquil edicions. València. 2002.

Aquest llibre arreplega déu contes, breus en la seua majoria, que tenen com a nexa d'unió estar inspirats en històries bíbliques però traslladades als temps actuals. Així es recrearan històries com la de Caïm i Abel, la de la decapitadora Judith, el ressuscitat Llätzer, la de l'incrèdul Tomàs, o la de Zacaries el mut, pare de Joan el Baptista.

Una nota comú a tots aquests contes és l'humor que es reflexa en tots ells, un humor que de vegades agafa un to una mica esperpèntic com en el relat "Més poc cervell que Miquel Malena", en què una xiqueta que es troba mort el tal Miquel Malena, intenta obrir-li el cap amb una pedra per veure si és veritat la dita del seu poble que és la que dona títol a la història. En altres ocasions l'humor es torna irònic com en el conte "Si té fe, guanyarà milions!" on l'evangèlica història de Tomàs

l'incrèdul, ara es transforma en un nou Tomàs que en qui no creu és en un presentador de televisió que li anuncia que ha guanyat un gratat de milions.

Però no és únicament l'humor el protagonista, també hi ha contes amb un to que abraça diversos sentiments, com la tristesa, la nostàlgia o la denúncia, és el cas de "Carreteres", on apareix el

contrast entre l'amor a la terra d'un pare i un fill director general de la Conselleria d'Obres Públiques que ha dissenyat la carretera que destruirà la finca, també a "Redacció: L'olivera", assistirem a l'enfonsament de tota una època, quan el camp d'oliveres de tota la vida serà arrancat per a que el darrer membre de la família es construïxca un xalet amb piscina, l'oli d'ara en avant el comprarà al supermercat.

Si bé totes les històries són independents, jo m'atreiria a dir que formen part d'un mateix univers, el d'un poble valencià sotmès a grans canvis socials, on un món molt peculiar va desapareixent per la força dels temps moderns, i això ens porta a una altra de les virtuts de Toni Cucarella la magnífica recreació del llenguatge d'aquell món. Finalment diríem que tots els contes assoleixen un bon nivell, però jo en destacaria sobretot dos, "L'innocent" i "Zacaries".

Presentada l'agenda cultural

text NATÀLIA SANZ

La tornada és el nom que rep l'agenda cultural de Benicarló d'este mes. Setembre és el mes de la volta al col·le, al treball, i, en definitiva, a la vida quotidiana. I tot això queda reflectit en l'agenda, que este mes, compta amb menys pàgines de les habituals. L'inici del curs escolar de primària i secundària, per si a algú se li oblidava, estan assenyalats en l'a-

genda cultural. Com també ho està el primer partit de lliga de la divisió de plata del futbol sala espanyol, perquè enguany, hi haurà una festa especial. *Benicarlinhos Blau* és el nom que les penyes de la ciutat li han posat a la festa, en la que celebraran que, per segon any, ha aconseguit ser designades com la Millor Afició d'Espanya. La festa se celebrarà el dia 17 de setembre i començarà amb una paella gegant per als socis de les

quatre penyes benicarlandes. A continuació, s'iniciarà la desfilada de carrosses fins al pavelló polisportiu municipal, on es disputarà la trobada entre el Benicarló Grup Poblet i el Boomerang interviu.

En l'agenda cultural també s'arreplega la presentació del cartell anunciador de les falles del 2.006, la tercera mostra d'entitats locals, les representacions teatrals o les inauguracions que es realitzaran el present mes.

Inici de curs amb saturació i barracons

text NATÀLIA SANZ

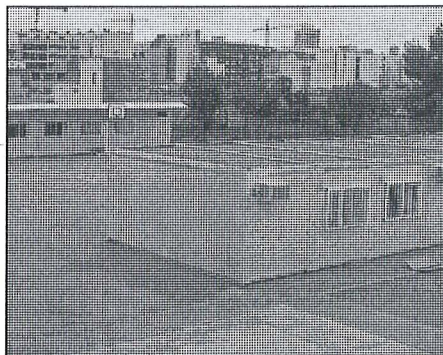
Un professor de compensatòria per a dos col·legis. És el panorama amb què s'han trobat els professors dels centres públics de Benicarló i Peníscola, que es veuran obligats a compartir docent, fins al moment, disfrutaven d'un titular per centre. El CEIP Francesc Catalan el compartirà amb el CEIP Eduardo Martínez Ródenas, mentre que el CEIP Marqués de Benicarló ho farà amb el centre Jaime Sanz de Peníscola. Ximo Bueno, director del Català lamenta que "encara no sabem les raons per les quals hem de compartir-lo amb el Ródenas" i es pregunta si "no hi ha voluntat política" per a preveure les situacions. El director explica que "fa quatre anys que vam fer un projecte d'educació compensatòria en què reflectim que necessitariem un professor de compensatòria en el centre" per l'increment d'alumnat immigrant que estaven registrant. "És incompreensible que l'administració no tinga sensibilitat amb este tema" lamenta. Bueno recorda que en el centre el 30% dels alumnes són immigrants i que el professor de compensatòria era de gran ajuda per incorporar als nous a la línia educativa del centre, que a més imparteix el seu ensenyament només en valencià. "Açò restarà qualitat a l'avanç que els alumnes tenien". Així, assegura que "el claustre de professors ho veu com un pas enrera en el projecte educatiu del centre", que ara es veurà ralentitzat per l'absència del professor de compensatòria durant tota la jornada laboral en el centre.

D'altra banda, considera que "es pot crear un conflicte entre centres a l'intentar quadrar els horaris del professor compartit". Ximo Besalduch, director del CEIP Eduardo Martínez Ródenas, assegura que "esperàvem tindre

Els mestres, a més de la seua feina, ara, fins i tot, s'han de ficar a muntar taules en els barracons

un per a nosaltres sols", que ara es veuen obligats a compartir amb el Català. En este centre el curs passat més de cent alumnes assistien a les classes de compensatòria, un número que es pot veure incrementat amb el repartiment de quaranta alumnes nous que ha de realitzar la Junta d'Escolarització. Besalduch diu que haurà d'utilitzar al professorat que té per a compensar les hores que el professor de compensatòria no està en el centre.

Fins que arribe la nova escola, la solució: barracons

No és l'únic problema que presenta l'inici del nou curs escolar a Benicarló. Quatre noves aules prefabricades és la resposta que la conselleria de Cultura ha donat a l'increment d'alumnes en el CEIP Eduardo Martínez Ródenas de Benicarló. O almenys així ho entenen els pares dels alumnes, que han vist com en tan sols dos anys, els seus fills s'han vist privats de la meitat de la superfície del pati escolar per la instal·lació dels barracons. Ximo Besalduch,

director del centre escolar, ha explicat que "en tres anys hem passat de tindre una línia a dos per l'increment de l'alumnat que s'ha registrat". En l'actualitat, són prop de quatre-cents alumnes els que estan matriculats en el Ródenas. D'ells, la major part són immigrants. Besalduch confia en "poder tirar avant amb la nova situació" que suposa a més l'arribada de nous professors al centre per a poder satisfer l'increment d'aules.

Per la seua banda José Luis Guzmán, regidor de Cultura de Benicarló, no s'ha mostrat d'acord amb la solució adoptada per l'administració autonòmica. L'edil indica que "el nivell de qualitat en l'ensenyament no serà el desitjable, perquè les aules prefabricades no tenen les mateixes comoditats per als alumnes que les del centre escolar". D'altra banda, ha lamentat que conselleria encara no s'haja pronunciat sobre l'ampliació del centre escolar. En este sentit, relata que "l'ajuntament ha complit la seua part, que era aconseguir els terrenys". No obstant, assegura que a pesar que Conselleria va afirmar que existia dotació pressupostària i el projecte ja estava redactat "encara no ens han comunicat quan començaran les obres". Guzmán espera que la situació es resolga aviat, però reconeix que la solució als problemes d'escolarització passa per "la construcció d'un nou centre escolar a Benicarló".

500, pujada, color

text ROBESPIERRE

Després d'arribar als 10 anys, ara arriben als 500 números, tota una fita, i un fet inaudit, per a una xicoteta publicació en valencià. Si mirem el tipus de societat que tenim al nostre poble, amb una immigració elevada, un espanyolisme recalitrant amb una bona dosi de conservadurisme, que van quasi de la maneta, juntament amb un pseudonacionalisme descensciscat i desenciscador, jo diria que haver arribat a aquesta majoria d'edat em sembla més un acte d'heroïcitat que un acte de valencianització cultural.

Si a això li afegim que el suport institucional a la nostra denostada llengua, és pràcticament inexistent i que, a la nostra cultura local, el valencià només surt com a cosa folklòrica i en èpoques no turístiques, doncs encara més mèrit.

Per això mateix, pel fet que la nostra cultura està en hores baixes, em pareix molt bé que s'hagen decidit a fer una pujada com cal: tot a un euro. Ja era hora que s'equipararen, en preu, a l'altre material culturalment castellà i setmanal que circula per aquest poble. Almenys una mica, perquè segueixen per sota, però només en això, perquè per la resta, no té color. El contingut d'aquesta revista, amb uns col·laboradors de luxe, que ja els voldrien per a ells aquests que surten a colorins, no és pot comparar.

I encara així subsisteix. Bé, millor dit, ha subsistit i segons tinc entès, al passat número ja s'anunciava que "aviat també en colors", també es vol entrar al món, aquest, dels colorins.

Certament 10 anys en són uns quants i la qualitat sempre és benvinguda, però no m'imagino el còmic a color! No podrà la

La guillotina

gràcia? Esperem que aquest pas siga per a bé i que puguen continuar 10 anys més. La Veu, segurament, seguirà sent una illa al mig de l'oceà, però el cel ja serà de color blau, i la llum sempre sembla que il·lusiona més; encara que els "nuvarrons" continuaran sent negres.

No pensen que la nostra societat canviarà, ací som més papistes que el papa i, mentre tinguem la mania "de ofrendar nuevas glorias a Espanya" cada vegada que volem ser alguna cosa, seguirem sent uns fidels beneïts que militen en la segona categoria espanyola. I La Veu, parlant diferent, mirada de reüll com un bitxo rar, i jo, personalment, continuaré, mentre això succeisca, encara que aquesta setmana només m'he dedicat a engrassar el meu afilat estri, tallant algun que altre cap.

Mentre em deixen! I puga!

Com cada divendres La claca

text ÀLEX GOZALBO

Seré breu. Aquest exemplar de La Veu que vosté té a les mans és el número 500. Convé recordar-ho, no siga cas que els col·laboradors que han escrit a les pàgines anteriors i els que es trobaran més tard s'obliden d'apuntar-ho. No seria estrany en un setmanari on hi ha personatges que fan cròniques de futbol sense dir ni el resultat i on es publiquen còmics que fan pensar més que no pas riure.

Fa cinc anys que no escric ni una línia a La Veu. Sé que són cinc i no sis ni quatre perquè cada vegada que em trobo a Josep M. San Abdón al cinema m'ho recorda. Però això no importa. La gent em

continua recriminant número darre número els meus articles. Per a uns sóc Robespierre, altres vénen a queixar-se'm quan El Mussol escriu alguna cosa massa crítica i també em relacionen amb la Colla dels Tafariers, però els renecs més forts els escolto quan Tolito posa en marxa la seua ironia.

He escrit moltes vegades una carta que mai no he enviat a la redacció de La Veu per tal de demanar que desapareguen els pseudònims. Ja fa anys que sóc només un lector que s'apropa a aquest setmanari cada divendres i això vull continuar sent.

Quan l'agost de 1995 La Veu va eixir al carrer, no hi havia cap més setmanari. Ara n'hi ha tres més i, no us hauria de fer vergonya dir-ho, tots ells editats amb més cura i qua-

litat. Però La Veu continua sent necessària perquè, per molt que les errades tipogràfiques ferisquen al lector més despistat, a un li entren ganes de convertir-se en millor persona amb Ramon París, de viatjar amb Tonyo Fibla, de fer una vida més sostenible amb Pere Bausà, de llegir amb Josep M. San Abdón, d'aprendre a dir les coses pel seu nom amb Joan Gregori, de dibuixar sentiments amb Xavier Burriel i, fins i tot, d'anar al futbol amb Rodolfo Serrano i Paco Delcastillo.

Així que avui, com cada divendres, obriré la bústia i llegiré aquest exemplar de La Veu. Per una part, per saber què han escrit eixos pseudònims amb qui tothom em relaciona. Per l'altra, per alegrar-me el dia.

Graham Foster Band

Port esportiu

text THE CAPTAIN OF LOVE

Al mes d'agost, ens va visitar un altra volta el bluesman britànic Graham Foster, que ja porta un quants anys al País Valencià. Acompanyat pel bateria Damian Garcia i Josep Terol al baix, tots dos músics de la Safor que porten ja una llarga temporada amb Graham i que prompte, després de l'estiu, enregistraran el nou llarga durada amb el mestre.

El prestigiós lutier de la Poble Llarga Toni Fayos va dissenyar la guitarra Telefooster, a la qual Graham trau un so màgic amb el qual ens adilita en els seus concerts en directe. El públic va gaudir un cop més amb el clàssic de la banda Angeline, per continuar amb versions mítiques de Chuck Berry i Wilson Pickett entre d'altres. També ens va avançar algun dels nous temes que conformaran el nou treball de la Graham Foster Band.

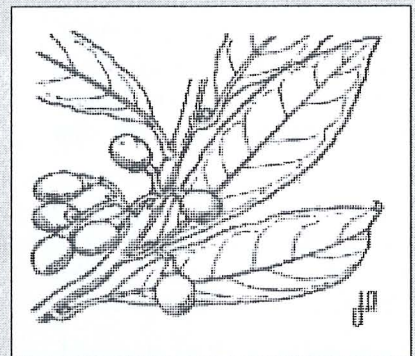
El llorer

Masclans encara se'n recorda de quan cada setmana vos pegava la pallissa amb les plantes de la zona. Avui que la Veu de Benicarló fa el número cinc cents vol donar-li a la Veu, la degana entre les publicacions del poble, una corona de llorer símbol de la victòria.

Llorer, *Laurus nobilis*, cast. laurel, fr. laurier. Arbret baix, d'uns deu metres d'alçaria. Fulles persistents,

aromàtiques, bastants dures, amplemment lanceolades, de marge lleugerament ondulat. Florida: març i abril; fructificació: octubre i novembre. Cultivat o naturalitzat, hom el troba prop de llocs habitats i per torrentes i valls humides de terra baixa.

El llorer, a més de ser símbol de victòria, amb ell es feien, i és fan, les corones per a honrar als vencedors de batalles i jocs, s'empren les seues fulles com a condiment en molts plats de la nostra cuina. Qui no ha menjat mai un estofadet de sépia amb patates i una fulleta de llorer.

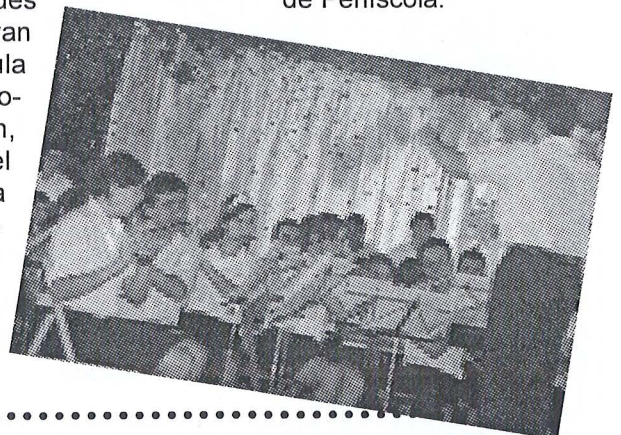
El llorer també es porta a beneir el diumenge de rams. Masclans

Original Serenata de Sant Bartomeu

En les passades festes es va celebrar la tradicional Serenata de Sant Bartomeu, que juntament amb la missa, són els actes més antics que se celebren en les Festes Patronals de Benicarló. La Serenata, que aquest any ha complert 105 anys sense interrupció, va estar presidida per la reina, la seua cort d'honor, i diverses autoritats. Abans de donar començament al concert l'Alcalde, Enrique Escuder, va fer lliurament d'un nou instrument musical per a l'associació. Aquest instrument, el campanole de percussió, el qual havia d'haver estat lliurat en el concert del XVI Festival de

Bandes que es va realitzar el passat mes de juliol, però al no haver arribat es va triar la data de Sant Bartomeu per al lliurament. Després d'aquest emotiu acte, tot seguit va començar el concert, el qual va constar de dues parts. En la primera es van interpretar de la pel·lícula Lawrence d'Aràbia, la simfonia nº1, Gilgamesh, Magallanes, i el Pasdoble....., estrenat per a aquesta ocasió. En la segona part es va tocar un tema de la pel·lícula El senyor dels anells, seguit de l'obra mestra de Tchaikovsky,

1812, amb efectes visuals i de so, acabant amb l'himne de la Comunitat Valenciana. La propera actuació serà el 10 de setembre a Betxí i posteriorment els dies 17 i 18 de setembre en els Moros i Cristians de Peníscola.

500 veus

text **RAMON PARÍS**

Ho recordo, com si fos ara, com un flaix. Al saló d'actes de la Caixa Rural Rural presentàvem un nou setmanari. Gent jove i il·lusionada. Han passat deu anys! L'essència i l'esperit, però perduren.

Ara que estem en temps de "participacions ciutadanes" crec que La Veu és un clar exemple de ciutadans que volen dir la seua respecte de Benicarló i el món. Que els interessa i els preocupa cap a on navega la seua ciutat i ho fan des d'una una plataforma que els ofereix aquesta possibilitat. La Veu és un observatori de la realitat benicarlanda, en format de setze pàgines cada set dies, que

pren el pols de la ciutat.

Personalment he fruit amb aquest projecte, que com a lector m'ha permès regularment esbossar una rialla amb el còmic de Xavier Burriel, o amb els articles de Tolito (personatge misteriós). He fet el camí de Sant Jaume, amb Tonyo, o he viatjat pel medi ambient amb Pere Bausà. Fins i tot, el futbol se m'ha fet amable i interessant. I he satisfet la vena xafardera amb els tafaners.

No ressaltaré ara l'aportació de normalitat lingüística que ha projectat La Veu, en uns temps en què tan es banalitzava aquest valor.

El balanç no pot ser més positiu. Enhorabona a tots. La meua contribució en aquest setmanari ha estat escassa: el disseny inicial i suggerir els apel·latius de la

Feram per l'entitat que l'edita, i la capçalera del setmanari La Veu de Benicarló, que integren al meu parer la rauxa i el seny. Ara ja m'han advertit que si no hi col·laboro habitualment, amb algun article, em tiraran al carrer. Els titulars de la secció de futbol ja tenen la targeta roja amanida.

Hi ha, finalment, una cosa que no acaba de quadrar en tot açò: com és possible que La Veu s'haja mantingut durant cinc-cents números? L'única explicació viable és que aquesta aventura siga una història d'estima cap a una gent i un territori. Que al capdavall el material amb què es fa aquesta publicació siga la passió cap a un paisatge natural i humà. Altrament, no s'entén. Per molts anys!

Tolito

Cinc-cents revistes són moltes revistes, moltes idees, molts conceptes, fotos i cròniques. Moltes rodes de premsa, sessions plenàries, partits de futbol i moltes polèmiques pròpies i alienes. Moltes festes d'agost, falles, benicarlandies, carxofes i un fotimer de "dies de"... Molta feina acumulada. Moltes hores dedicades.

L'aclaparadora immensitat de l'abundància de les quantitats emprades meravel·la si mirem enrere. Les clàssiques dades recopilatòries d'aniversari volen per l'absurd del nostre limitat cervell. Per exemple, compteu tot el paperam utilitzat. Us imagi-

neu tots els pavellons poliesportius que rodejarien un full enganxat darrere de l'altre? O quantes torres dels collons aixecariem enganxant-los verticalment? Uff! No puc. Al cinquè pis es desmunta la paradeta mental i la imatge m'altera els nervis. I les grapes? Venudes a quilos totes juntes ens haurien fet guanyar la primera pesseta per a comprar eixe petit terreny que tot bon benicarlando anhela. I la tinta? Una família de cinc persones menjant arròs negre tots els dies no se l'acabaria al llarg d'una vida.

Tan impossible com interessant resulta el recompte de les

urticàries provocades als polítics benicarlandos, acostumats excessivament al companyerisme acrític de la premsa amiga i poc acostumats a llegir opinions no favorables. Segur que ells també s'alegren de l'aniversari. Tampoc coneixerem mai la magnitud de les tràgiques nits d'ardor d'estòmac que algun que altre columnista ofès s'ha passat en blanc pensant rèpliques mal criades des de la seua tribuna de veritat absoluta. Seria fantàstic saber-ho i reclamar una comissió de la recepta farmacèutica que segur garantiria l'estabilitat econòmica per a arribar al número mil.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON I RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/ PI-
CUC, XAVIER BUR-
MUSSOL, CARLES
JOSEP V. TAUS, TO-
SEGARRA, ROBES
Fotografies/ NATAL
C

El Ratpenat vola (també) sobre Benicarló

text A.C.V. TIRANT LO BLANC

Ja s'ha presentat en societat el lloc www.rat-penat.com que, mantingut per l'ACV Tirant lo Blanc i la plataforma virtual Valencianisme.com, fa promoció de la tradicional i arrelada icona valenciana. Tot i que el projecte s'inicià a principis del 2004 i ja han aparegut altres iniciatives inspirades en aquesta, ha calgut esperar fins ara per a trobar el primer material disponible: uns adhesius en vinil per als vehicles.

La idea va nàixer la primavera del 2004, al comprovar la manca d'un referent simpàtic i sense connotacions negatives que poguera competir amb la imatge centralista del Bou d'una coneguda marca de begudes alcohòliques. Llavors el rat-penat es va sotmetre a una enquesta sobre símbols amb alternatives com el Guerrero de Moixent, la Dama d'Elx, la paella o les palmeres. Finalment, després de diverses eliminatòries, El Ratpenat va quedar designat com a Símbol Valencià.

LA FIGURA DEL RATPENAT EN LA NOSTRA HISTÒRIA

La figura d'aquest mamífer alat ha estat històricament vinculada amb la de l'antic Regne de València i concretament a la figura del seu fundador en 1238, el rei Jaume I, el

Conqueridor.

Així existeixen diverses llegendes i tradicions que fonamenten aquest vincle simbòlic entre l'animalet i la figura del monarca fundador. Alguns historiadors apunten que el Ratpenat pot haver sigut una evolució lògica del drac alat de Sant Jordi, antic patró de la Corona d'Aragó.

A partir del 1503 es pot trobar la icona a l'escut de la Ciutat de València i prompte passarà també als escuts de les ciutats de Barcelona i Palma de Mallorca. De fet el Consell de Cent també adoptà a Barcelona aquest animal. Altres municipis de la corona d'Aragó també l'inclouran en algun moment històric: així apareix esporàdicament en escuts com el de Catí, en 1905, a l'actualment oficial escut de Catarroja i en un dels escuts històrics de Terol, el 1869 (segons els autors de l'estudi "por tener en Teruel el origen la conquista del reino de Valencia").

La figura del Ratpenat és venerada especialment a partir de la Renaixença, bressol del que serà el primer valencianisme. Per això donarà nom a l'associació d'amadors de les glòries valencianes, Lo Rat Penat, que molts anys abans de caure en mans dels secessionistes lingüístics promourà la retrobada cultural amb la resta de territoris del nostre domini lingüístic.

El Ratpenat serà utilitzat promp-

te com a símbol valencià pel món faller d'arreu el país en escuts i cartells, també en escuts de clubs esportius i recreatius com el València CF, el Llevant UE, l'Alcoià o diverses federacions esportives valencianes, i als escuts de col·legis i gremis professionals.

Fins i tot en èpoques més recents, la icona serà utilitzada per una de les discoteques amb major transcendència dins del fenomen musical i social conegut com "la ruta del Bakalao", parlem de la discoteca Spook. També ha sigut triat com a mascota de campionats europeus d'atletisme del 1995, mascota del València CF i modern suport gràfic de la Junta Central Fallera que aplega comissions falleres de tot el país. Els darrers temps molts publicistes i creatius de material susceptible d'esdevindre "souvenir" han parat especial atenció al Ratpenat.

Avui, us oferim com a lector de **La Veu de Benicarló** la possibilitat d'obtenir aquest adhesiu per a lluir-lo en el vostre vehicle, tot aprofitant la celebració de l'aparició del número 500 del setmanari. Per això volem felicitar a l'equip que fa possible que cada setmana **La Veu de Benicarló** aparega als quioscos. Enhorabona i per molts anys!

envia'ns les teues cartes, notícies, fotografies, comunicats i opinions abans de dimecres a:
laveudebenicarlo@eresmas.com

ERE BAUSA, J.COS, EL
 RIEL, NATALIA SANZ, EL
 LLUCH, RAMON PARÍS,
 OLITO, JORDI MAURA, G.
 PIERRE I EL SAMARUC
 IA SANZ I JUAN CARLOS
 COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/
 964.82.84.68
 Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL
 Dipòsit legal/ CS-193-2004
 Imprimeix/ GRÈVOL.
 SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La Veu núm. 111110100

text JOSEP V TAUS

Un acudit poca solta que circula entre cercles informàtics diu que hi ha 10 classes de persones al món: les que entenen el binari i les que no.

Cinc-cents és una xifra rodona, en decimal, és clar. Ella, per si sola, no ens diu res. Un cinc seguit d'una parella d'insignificants zeros. Cinc-cents, en binari és més estirada (calen dos bytes per representarla) però es igual d'inexpressiva, insulsa, insípida. Però quan emprem la D dels comptables romans per indicar la quantitat de vegades que La Veu de Benicarló ha sortit al carrer, la cosa canvia. I tant, que canvia. Cinc-centes setmanes (sense garrames) redactant, maquetant, informant, entreteint, criticant, posant el dit a la nafra i distribuint exemplars entre els seus fidels seguidors té tot el mèrit que si li vulga reconèixer... i encara més.

En els seus més de 10 anys d'e-

xistència, la publicació degana de Benicarló, ha vist com s'ha revolucionat el món de la informació i dels mitjans de comunicació. L'arribada d'Internet, les publicacions en xarxa, els portals d'informació local i comarcal no han aconseguit que l'única publicació local feta íntegrament en valencià faltara a la seua cita amb els lectors. Ben al contrari, ha sapigut aprofitar els avanços tecnològics --noves ferramentes per elaborar publicacions, les millores d'impressió, la transmissió quasi instantània d'imatges i textos-- per mantindre's activament en la vida de la ciutat.

La Veu de Benicarló, construïda al voltant del contingut més que de la forma, ha sobreviscut a la bombolla de les puntcom, més que res per no haver caigut en la temptació de transformar-se en www.laveu-debenicarlo.com o alguna bajanda per l'estil. Temptació en la que espero, sincerament, que no hi caiga mai. No m'abelleix gens haver de llegir les punyents tafaneuries, les iròniques cartes del lector,

els interessants articles socials i mediambientals del mestre ni el satíric còmic en una pantalla d'ordinador (per molt plana que siga ni molts megapíxels que tinga).

La Veu de Benicarló és, per aquest intermitent i modest col·laborador, el principal, quan no l'únic, motiu d'arribar-se cada divendres al quiosc només acaba la jornada laboral. El goig d'obrir La Veu, fullejar-la ràpidament i llegir els articles més curts de camí a casa, posant gratuïtament en risc la seua integritat física, és un dels plaers que l'ha acompanyat els darrers anys.

Cinc-centes edicions són moltes. Però el millor d'haver-ne fet cinc-centes és que només són la meitat de mil.

Fins divendres que ve.

(c) 2005 Josep V Taus
(jvtaus@salvemlatossa.org)

S'autoritza la còpia i distribució d'aquest document complet per qualsevol mitjà si es fa de forma literal, es manté aquesta nota i s'indica l'autor.

L'estomac del polític i el periodista

text NOEMÍ OMS

Encara no fa molt de temps, només "un any i pico" cada dilluns a les 22:00 de la nit havia de deixar de vore la primera hora de CSI, CSI Las Vegas, (Paco no rigues) per tal de compartir taula, acudits i alguna que altra confessió i possible tema de la setmana amb els integrants del consell de redacció de *La Veu*. Després d'alguna que altra columna abans de començar els meus estudis de periodisme, la marxa de Jordi a Eivissa, va propiciar la meua tornada a aquest setmanari. Una tornada que va significar una autèntica creu per mi en alguns aspectes, ja que molts no van saber entendre que qui escriu no es qui ha de pagar les culpes, sino que el culpable és qui fa malament les coses. Malgrat tot, recordo

amb molt de carinyo les curtes, i ho dic així curtes, nits de dilluns i els contertulians que allí ens reunim per analitzar l'actualitat benicarlenda i buscar allò que pugués convertir-se en un tema d'interès real per al ciutadà.

La manca de llauradors, el PHN, els efectes de les obres sobre els comerços d'un determinat vial o els accesos al centre comercial... van ser alguns dels temes que van formar part de la nodrida agenda de temes que en alguna de les setmanes va aconseguir fer-se el seu lloc com a tema de la setmana. En alguns casos pensava que el tema era ben merescut, en altres no tant, tot i així, les reaccions d'algunes persones vers a certes crítiques em van convencer que no tots tenen estómac per les crítiques i molt menys els polítics. Crec de veres que aquells

que ens represen, siguen els que siguen, estiguen al partit que estiguen, han de tindre estomac suficient per suportar tot allò que no han fet bé, i que, fins i tot, aquestes crítiques els han de motivar a seguir endavant i demostrar que estan treballant en solventar tot allò que se'ls recrimina.

No estic parlant de cap partit en concret, encara que de tots en general. Es curiós com quan un està la l'oposició es converteix en l'aliat del periodista, una aliança que tan bon punt arriba al poder, en molts casos es trenca. És aleshores quan el periodista es converteix en l'enemic a batre i en aquell personatge que només i únicament té com a objectiu desprestigiar el polític.

De veres, cal que el polític s'ho faça mirar.

El Camí de Sant Jaume per terres de França: *Le Chemin de Saint Jacques*

text TONYO FIBLA

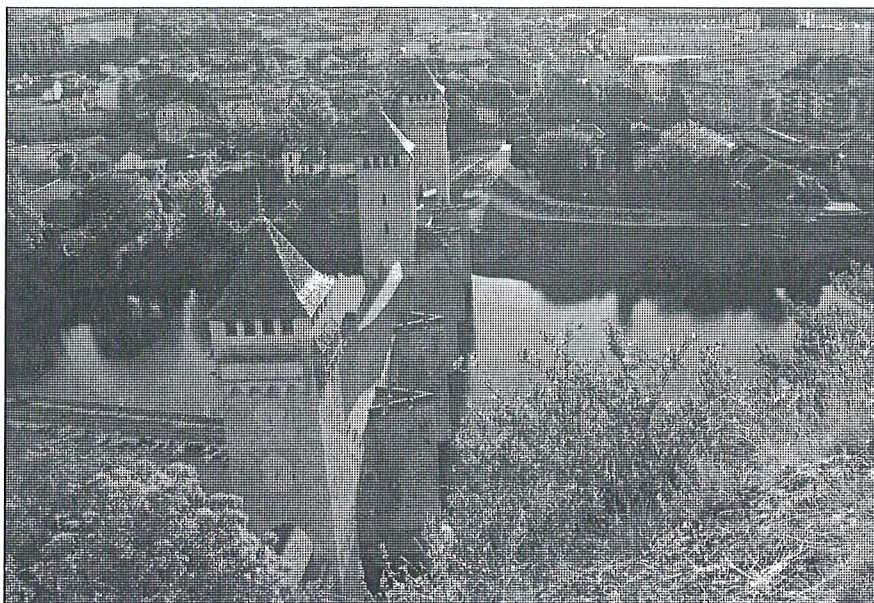
Fets el Camí Francés, Aragonés, Portugués, de l'Ebre i Vía de la Plata no ens quedava més remei que anar-nos-en a Lo Puèi de Velai o Lo Puèg (Le Puy en Velay) per a caminar per terres franceses i empalmar amb els camins coneguts a Roncesvalls.

Sobre els 11 del dia 24 de juliol aplegàvem a Lo Puèi, un poble occità ben empinat i preciós. Vam dedicar tot el dia a visitar el poble a més de familiaritzar-nos amb l'horari francès i tot això dels gîtes. El poble val la pena: tant la catedral romànica feta amb roca volcànica de diferents colors, com sant Miquel, petita capella sobre una agulla rocosa i tot el poble en general.

El dia següent, 25, sobre les 7:30 el grup de quatre comencem a caminar. La primera sorpresa va ser com està de ben senyalat *le Chemin de Saint Jacques*. Nosaltres pensàvem que anàvem a fer el GR 65, però no. A França, això del Chemin de Compostelle també s'ho creuen molt, infinitament més del que nosaltres ens esperàvem. Petxines de pelegrí, Mare de Deus i creus, ... per tot arreu!

La infraestructura per al caminat, excursionista o pelegrí està molt bé. Les marques grogues dels camins peninsulars, ací són marques de GR, roges i blanques. Els símbols els mateixos, i, el que ací són els albergs, a França, són els gîtes; la diferència està en que aquests últim són molt més cars que els albergs. La gratuïtat és un somni!

De l'experiència d'enguany podem distingir quatre parts. La primera, preciosa, per tot el Massís Central que va de Lo Puèi fins a Concas (Conques). Hi ha prou de desnivells però passem

per uns boscos magnífics: boscos de faig, de castanyers, de pi, d'abetes, de roures. Una passada! Passem per poblets i masos com: Massip, Montagut, Riu del Prat, Riu Tort, La Casa de Peira. Així com sona. L'occità queda en el topònims però no vam poder sentir ni un sol mot en aquesta llengua i això que ho vam intentar.

El segon tram, de Concas a Mausac (Moissac), també és bonic però ja no tant. Caminem per muntanya baixa i pobles bonics però ja no és com abans. Ací trobem menys gent als gîtes. A les etapes anterior hi havia gent que caminava en els dos sentits, eren excursionistes i pelegrins que feien GR o Camí. Ara només trobem pelegrins que caminen en una única direcció: Sant Jaume de Galícia.

Després de Mausac fins a Navarrens, panís, panís i panís, i com a distracció algun aspersionador que va rodant i regant els camps. No val la pena. Es passa per pobles bonics però no compensa l'asfalt que xafes i el panís que veus. Això va provocar que agarrarem l'autobús i ens saltarem 83 Km.

L'últim tram, de Navarrens fins

a Pamplona (al saltar-nos 83 Km vam acabar a Pamplona en comptes de a Roncesvalls) una altra preciositat, sobre tot la baixada del Pirineus. De la pujada poc podem dir ja que entre l'asfalt i la boira, no és veia a 20 metres, no vam poder gaudir massa.

Abans d'entrar a Navarra, a Donibane Garzi (St. Jean de Pied de Port), en nombre de pelegrins s'incrementa en gran manera. Són molts els que comencen ací en Camí de Sant Jaume per tal de saltar els Pirineus. Si caminàvem entre deu i quinze persones, ací es multiplica per cinc. Però en ser a Roncesvalls se't trenquen els esquemes. A l'alberg en vam dormir 120 persones (60 lliteres comptades per mi), ací cal afegir els ciclistes i tots el que van dormir a la base d'acampada. Un munt de gent!

L'experiència ha sigut positiva i si algú s'anima li recomano el Massís Central. Ah! El GR ve marcat des de Ginebra, una suïssa venia des d'allí.

NOTA.- Tranquils, només és avui, no us pegaré la pallissa cada setmana!

FSC: fusta i derivats sostenibles (i 2)

Durant els darrers 30 anys, la coberta forestal mundial -sobretot els boscos tropicals i equatorials- han sofert una reducció del 20% de la seva superfície. Les causes d'aquesta desforestació són diverses, una d'elles el comerç de productes forestals de boscos explotats de forma il·legal. Segons WWF/Adena, al voltant del 16% de la fusta importada per l'Estat Espanyol i el 3,2% de la pasta per a paper i

productes derivats procedeixen de regions on les tals il·legals són freqüents. El port de València és un dels més permeables a l'entrada de fustes il·legals; cal assenyalar que el País Valencià té més d'un terç del sector fuster de l'estat. Greenpeace ha realitzat diverses campanyes als ports valencians. A l'any 2000, el grup ecologista denuncià que el 86% de la fusta tropical importada a l'estat prové de 10 països africans, dels més pobres del món, que perden a l'any 14000 km², com la província de Burgos. A les campanyes de 2002 i 2003 s'abordaren vaixells amb fusta il·legal de Libèria i Camerun; es donà a conèixer que un 9% de la fusta importada al País Valencià era d'origen il·legal. L'any passat, el Seprona desarticulà a València una xarxa que importava "palosanto de Rio", fusta tropical protegida per fer guitarres.

Des de fa anys, s'ha assenyalat que la certificació forestal és una de les millors eines contra el comerç il·legal de fustes tropicals. L'any 2000, en una trobada celebrada a València, la Confederació Espanyola d'Empresaris de la Fusta (CONFERMADERA) es marcà com objectiu que el 25% de fusta emprada en 2004 tingués una certificació forestal i ho considerà com un aspecte per a millorar la competitivitat del sector. Obviament, la fita marcada no s'ha aconseguit. També s'establí un conveni amb la Caixa d'Estalvis de la Mediterrània (CAM) per ajudar a les empreses a adaptar-se a la normativa ambiental. Resultat d'aquesta col·laboració ha sigut el projecte ReIntegra, dins del proma europeu Life. ReIntegra cerca l'increment del rendiment ecològic del sector amb la reducció de productes inerts i "reintegrar" als procés productiu els residus que es generen en qualsevol etapa del procés. Es busca que l'impacte ambiental del sector sigui mínim. De forma experimental, ReIntegra s'ha implementat en 91 empreses de l'estat, dos d'elles del Baix Maestrat. Recentment, s'ha publicat una guia per a facilitar que les empreses del sector del moble implanten la certificació FSC de la Cadena de Custòdia -conjunt de processos de la producció d'un moble- per part de FSC-Espanya, La Caixa i FEDER-MUEBLE (Federació Espanyola d'Indústries del Moble). El Forest Stewardship Council (FSC) és una ONG que té com objectiu la promoció d'una gestió sostenible dels bos-

cos mitjançant la certificació forestal FSC. La poden obtenir tant boscos com empreses que empen com matèries primeres forestals per fer productes com mobles o paper. A juliol d'enguany a l'estat, hi ha 104.959 hectàrees de boscos i 43 empreses de productes manufacturats - cap d'elles del Baix Maestrat- amb la certificació forestal FSC.

Una peça fonamental per estendre la FSC és l'actitud dels consumidors. L'any 2000 l'Organització de Consumidors i Usuaris (OCU), recolzada per WWF/Adena i pel Ministeri de Medi Ambient, encarregà una enquesta per estudiar l'interès dels consumidors envers la certificació forestal. Prop d'un 80% estaven molt o bastant preocupats pels boscos. El 96% opinava que la certificació forestal era una bona idea. Un 34% estaria disposat a pagar més per un objecte fabricat amb fusta certificada i un 46% més probablement també ho farien. Si sembla que hi ha una bona predisposició dels consumidors, per què els productes certificats FSC representen una part insignificant del mercat? A l'any 2001, sols el 0,12% de la fusta "importada" tenia certificació forestal. Però, hi una clara tendència a l'increment: de 1998 a 2002, la pujada de fusta certificada FSC importada ha sigut del 700%. Hi ha pocs països on la quota consumida de productes certificats assoleixi el 5%, excepte el Regne Unit on representa el 20% del mercat.

Una de les raons que explicarien el baix consum de productes FSC a l'estat podria ser la falta d'informació, una altra la manca de comerços o tendes on poder adquirir-los. Només hi ha 21 empreses comercials que els ofereixin; moltes d'elles són grans cadenes com Ikea, El Corte Inglés, MDM, Makro... presents tant sols a les grans ciutats. No hi cap tenda a la comarca on puguem comprar mobles o paper FSC, la més propera la trobaríem a La Vall de l'empresa Biofusta SL.

S'ha criticat als sistemes de certificació forestal perquè actualment la major part de boscos i fusta certificats hi són al primer món quan eren instruments dissenyats per protegir sobretot els forests tropicals. Vora del 90% de la fusta certificada FSC d'importació a l'estat és d'origen suec. Cal afavorir el sistema FSC al tercer món perquè és allí on la desforestació és més greu.

I què dir d'una comarca com el Baix Maestrat, amb un sector del moble tant important, que no té cap empresa ni cap comerç amb mobles certificats FSC? Esperem que l'establiment del conveni "Ciutats pels Boscos" entre WWF/Adena i l'ajuntament de Benicarló contribueixi al coneixement per part de tothom dels certificats forestals FSC.

Pere Bausà

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 499

text EL LECTOR

Directe a la nafra. Què significa, senyora meua, això que **La Veu** "aviat en color" ? No ho acabo d'entendre, que no en tenen prou amb el blanc i el negre per dir tot el que volen ? Una publicació com aquesta ha de vendre pel seu contingut i no pel seu embolcall, per mirar fotografies d'actes socials ja estan uns altres contra els quals vostés ni s'han de plantejar competir. O és que això ara passarà a ser un negoci? Fa uns quants anys recordo com un lector els va escriure una carta en què els felicitava pel format -tan senzill, seriós, esquelètic (d'esquela) - de **La Veu de Benicarló**, explicava aquell bon senyor que tanta aparent descara en les formes era garantia d'independència, que no havien de retre comptes a ningú perquè deixara d'inserir tal o tal altra publicitat, que tanta modèstia, en fi, els permetia disparar a tort i a dret sense plantejar-se res prèviament. Què vol que li diga? És així com ho veig. És clar que cal alguna reforma, fins i tot d'imatge -la capçalera ja fa massa dies que va pel món-, però el veritable llustre de **La Veu** l'han de treure els seus col·laboradors. Noves seccions, noves cares, retorns anhelats per la clientela, més pàgines, més gent compromesa amb un projecte que té la grandesa -sí, sí, la grandesa- d'estar escrit en la llengua pròpia de Benicarló. Però en fi, ja s'ho faran. Em seguiré comprant la seua revista pel que diu i no per la qualitat del paper o per distingir les cares a les imatges. Si vull mirar retratos me'n vaig als aparadors dels fotògrafs locals i en veig de primera qualitat o, fins i tot, em fullejo al bar qualsevol altre setmanari.

Perdone per l'imprescindible

preàmbul però, ja veu, tinc ganes de guerra.

El tema de la setmana, previsible. Era el que tocava. Les festes. Festes i bous per tot arreu. Genial el còmic de Burriel, encertat i augúric. Estic segur que, després de l'èxit d'enguany, a les properes festes la crida des del balcó de l'ajuntament la farà un manso amb esquella i tot o que aviat es farà un concurs de llançament de banyes o s'intentarà batre el rècord giligüines de més bous cerrils solts pels carrers d'un poble. Al temps.

Però, és clar, aquestes festes han donat per a molt. Els tafaners no se n'han perdut ni una i, com

“Aquestes festes han donat per a molt. Els tafaners no se n'han perdut ni una i, com sempre, en tenen per a tots”

sempre, en tenen per a tots. Ara, qui sembla més enfadat és Serrano perquè li han donat un programa de festes que no li ha agradat. I té raó, què camanti. Avui dia sembla que tot depèn de l'esponsorització, del patrocini que es deia abans. Si fins i tot em penso que els bous eren "gentileza" d'alguna empresa local, que m'han dit que quan sortia a la plaça l'animal et recomanaven cotxes de segona mà o t'incitaven a posar-te l'aire condicionat al menjador de casa ! On farem cap, Déu meu ?

Dues setmanes seguides que li

adrecen, senyora Garcia, sengles cartes signades amb nom i cognoms. Ja està bé. És cert que la relació epistolar d'aquests dos senyors justet en la seua revista és absolutament endogàmica, però per alguna cosa s'ha de començar, no ? No, no vull valorar el contingut de res. Això em faltaria, posar-me també amb llibres de cavalleries. Ja s'ho faran.

Vaig acabant. Vint-i-cinc mil habitants i els mateixos municipals, les mateixes escoles, el mateix centre de salut. Busca qui t'ha pegat.

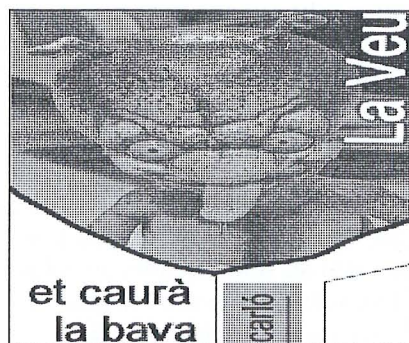
Els nostres governants no canvien, si més no en les formes. "Els projectes estan fets i passaran per la comissió d'Urbanisme quan hagen de passar", Sánchez dixit. Li va faltar una postilla del tipus "i punto" per fer-ho més redó.

No em canso mai de llegir Pere Bausà. Es lamenta l'home del poc ressò que els mitjans de comunicació han donat a l'acord plenari de l'ajuntament pel qual es pren un cert compromís per no estar a la cua entre els dilapidadors de fusta i paper. A veure per què ni **La Veu** dona importància temes tan importants ? Per cert, tinc molts, molts ganes, de llegir què dirà el seu col·laborador sobre el desastre ecològic de Nova Orleans.

I la setmana que ve, més.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

Ja era hora que el maquetador es posara les piles.

Què mos cal saber per a ser bons caduferos?

Encetem una nova secció en la que intentarem donar resposta a allò que sempre heu desitjat saber i mai vos heu atrevit a preguntar, sobre qüestions relacionades amb l'univers cadufero.

Potser que la primera cosa que caldria saber és des de quan som poble.

Considerem el nostre naixement, el dia en que Jaume I va signar la carta de població. Assenyala tu mateix la resposta que cregues correcta:

- 9 d'octubre de 1232
- 25 d'abril de 1707
- 22 de setembre de 1231
- 14 de juny de 1236

La setmana vinent donarem la resposta correcta i plantejarem un nou enigma per a que et calentes lo cap. Fes-nos les teues preguntes enviant una carta o un correu electrònic a l'adreça indicada en els crèdits a la plana central.

La Veu de Benicarló, degut a l'increment de costos que està tenint la publicació, i molt al nostre pesar, hem d'apujar el preu d'aquest setmanari a un euro. Esperem i desitgem estimats lectors la vostra comprensió, especialment tenint en compte els durs efectes de l'inflació sobre l'economia.

La Veu, el mitjà talismà

text ISMAEL MATEU

Som molts els que debem estar-li agraïts a La Veu de Benicarló de la seua existència. Recordo quan estava estudiant a València que aquest mitjà de comunicació, tan criticat per uns com lloat per altres, em va donar una oportunitat de fer allò que més m'agrada: escriure. Primer va ser de futbol i, amb el pas del temps, vaig poder endinsar-me en el món de la política, cultura, societat, oci, urbanisme...

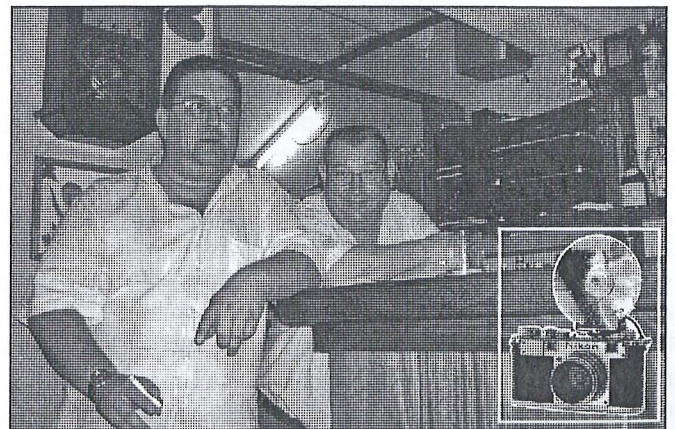
Qui m'havia de dir a mi, un "futbolero" de tota la vida que acabaria dedicant-me al periodisme? La Veu em va obrir els ulls y el camí en molts aspectes, principalment en el professional. Considero que aquest setmanari ha sigut la meua rampa de llançament. Gràcies als meus inicis en aquest setmanari, he pogut créixer en la professió i he cobert esdeveniments esportius de primer nivell. Però no tan sols a mi m'ha servit d'aparador. Cristina García, l'eterna directora, va ser com una mestra per a mi, i Aleixandre Gozalbo -avui en dia el meu cap al diari "Levante de Castelló"- com el germà gran que mai he tingut. Els dos han progressat en el tan complicat món del periodisme. Ella es cap de Local a l'"Heraldo de Castellón" i ell, després d'una gran etapa a la revista "Gigantes del basket", es el cap d'Esports de "Levante de Castelló". Ells dos, jo i altres companys de professió hem d'estar agraïts a un mitjà que compleix una dècada amb una trajectòria excel·lent, però que ha estat també marcada per una persecució política poc digna per al segle XXI. Benicarló deu tindre més tolerància i respectar totes les opinions, perquè és l'únic mètode vàlid per a fer poble.

A tots els que encara continuen en La Veu i als que ja no poden fer-ho per motius professionals: ¡Gràcies! I menció especial a Xavier Rodríguez, l'impresor, sempre tan pacient i comprensible, i principalment a l'encantador tàndem Del Castillo-Serrano, perquè, a més a més de compartir gustos futbolístics, encara em recorden en els seus enriquidors articles. Felicitats!!

Capítol 1

text DOCTOR CLIMENT

El doctor Climent, facultatiu de l'Hospital de la Mar de la Barceloneta, ha arribat per reforçar la plantilla de l'Hospital comarcal de Vinaròs. En buscar un pis va veure que la ciutat no li agradava pas gaire i va decidir, després d'haver parlat amb uns companys de l'època universitària, buscar casa a Benicarló. El doctor porta sempre la seva Nikon I, de l'any 1948, com l'acompanya de viatge per retratar tot allò que es posa a tir. Un dels primers treballs de camp va ser connectar amb els que havien de ser els seus veïns. Per a aquest menester va acudir al Goya, un bar cèntric i va parlar amb el regent, Àngel, que li va contar, mentre li servia la primera cervesa, com als anys noranta un colombià li va traspasar la casa vella del mercat vell que havia restaurat i condi-

cionat com a bar abans de marxar cap a Austràlia. Mes tard va ser la segona mentre coneixia dos amics i clients assidus, si mes no.

Activitat esportiva en festes

text EL MERO

El diumenge dia 28 va tenir lloc el tradicional vi d'honor en la pista annexa al pavelló poliesportiu, on es realitzà el lliurament de trofeus de tots els concursos de festes amb la presència de les dames del club i de la dulcinea i dames del poble a qui agraïm la seua assistència.

La participació va ser massiva per part dels socis i tot i la gran quantitat de preparatius ningú va sortir defraudat. Agraïm a tots i cadascun dels assistents perquè ens fan sentir útils amb la seua assistència. Gràcies i esperem poder millorar per al pròxim any.

Cap de setmana de bàsquet

text C. BÀSQUET BENICARLÓ

Aquest cap de setmana (dissabte 10 i diumenge 11) se celebra la setena edició del Torneig Nacional Júnior Ciutat de Benicarló. El Club Bàsquet Benicarló va presentar dimarts aquest esdeveniment, que enguany tindrà el Winterthur FC Barcelona, el Pamesa València, el Real Madrid i l'Unicaja Màlaga com a equips participants.

Enric Escuder, alcalde de Benicarló, i Utiliano Martínez, regidor d'Esports, van escenificar dimarts el suport que l'Ajuntament de Benicarló li ofereix als organitzadors. Segons Escuder, "el Club Bàsquet Benicarló és exemple de moltes coses perquè no només s'ocupa de fomentar l'esport sinó que, a més, aposta per proporcionar-li a la gent jove estímuls interessants". Martínez, per la seua part, va voler destacar en la presentació que "l'Ajuntament estarà sempre al costat d'iniciatives com aquesta. Per una part trac-

tem de col·laborar econòmicament i, per l'altra, donem tot el suport logístic que es necessita".

Juanjo Ferreres, president del CB Benicarló, que també va estar present a la presentació de l'esdeveniment, va reconèixer que "la tasca del Torneig Nacional Júnior Ciutat de Benicarló es nota molt ja que cada vegada són més els joves que s'acosten al club per apuntar-se als seus nombrosos equips de cantera".

Dissabte a les 17.30 hores es disputarà la primera semifinal, que enfrontarà al Pamesa València amb el Real Madrid. Més tard, a les 19.30 hores, l'actual campió, el Winterthur FC Barcelona, tractarà de defensar el títol davant l'Unicaja Màlaga. Per a diumenge queden reservats el partit per al tercer i quart lloc (10.30 hores) i la gran final (12.30 hores).

El Club Bàsquet Benicarló ha col·locat un preu simbòlic als quatre partits i l'abonament per a tot el torneig només tindrà un preu de cinc euros.

Comença la lliga

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Es veu que aquesta setmana la publicació que vosté, estimat lector, té a les mans, arriba al número cinc-cents. Amb aquesta deslliçada excusa, l'amo d'aquesta sinistra i esotèrica publicació ha pensat que podria fer una mena de no se què i parlar dels gairebé deu anys que bolco les meues frustracions en aquestes pàgines. Mire vosté, amic lector, si m'ha entusiasmat la brillant idea del tirà, que no penso dedicar ni una ratlla més a parlar del número cinc-cents. Ni que això fóra el Quixot o el primer viatge de Colom a les Índies.

Jo vaig a allò que realment interessa a la gent que no és altra cosa que la puntual informació d'allò que va passar diumenge passat al nostre apreciat Municipal de la Carxofa amb el no menys nostre estimat club. Com tothom ja sap, el CDB va començar la lliga amb una contundent però merescuda victòria davant el Puig de Santa Maria (això diu als cartells de la seua estació) per tres a zero. Tot i les queixes de la gent que ocupava la banqueta dels valencianets perquè deien que l'àrbitre s'havia empassat un penal a favor d'ells, el nostre Benicarló va dominar amb indiscutible superioritat el partit i els tres punts es van quedar merescudament a casa. Els gols van ser marcats per Sales, Mora i Julbe.

Em sembla que el CDB té un bon planter de jugadors, encara que trobo que li falta gent davant. El mig del camp és impecable i la defensa contundent. Em van agradar alguns dels nous jugadors, però la veritat és que no me'n recordo dels noms. He de dir que els autors dels gols els he tret d'una pàgina d'internet que es diu zonaesport.

Hi va haver algunes coses curioses que no em puc estar de contar. Per exemple, que l'àrbitre va ser al famós Castelló Molés, fill del cap dels àrbitres a Castelló (no sé si encara ho és), que fa un grapat d'anys ja va vindre a fer de linier. També és recordat perquè va xiular un partit que el CDB va jugar a la Vall d'Uixó, on un xiquet va saltar al camp i va llançar fora una pilota que anava a porta i que li donava els tres punts als nostres. Però amb tot i això, l'actuació del senyor Castelló va ser prou bona.

També vaig constatar que la durada de Madriles al capdavant de la megafonia ha sigut directament proporcional al seu barcelonisme i inversament proporcional al seu madridisme. Com no podia ser d'una altra manera i després dels seu pas triomfal per les tardes taurines de festes al port de Benicarló, Josvi Palanques ha tornat a agafar les brides dels altaueus i segueix castigant les nostres orelles sense pietat ni clemència amb la seua estrident veu. Les tertúlies de les mitges parts mai no seran allò que van ser. Per suposat que no em va

tocar el pernil de la rifa.

Justament al costat del seient de la llotja que ocupo habitualment, em van plantar una càmera de la televisió eixa d'Orpesa. Amb l'esquifit camarista anava aquell que fa els programes esportius i que no me'n recordo mai del seu nom (un mestre que tenia deia: "no te acuerdas, no te lo sabes") però que és alguna cosa així com Girolamo, Tiovivo, Gijolino o alguna cosa pareguda. Com anava dient, el xicot en qüestió va filmar als dos que signen aquesta columna i al seu company de llotja, el senyor Tena. M'han dit que dilluns ens va treure per la tele. Quina vergonya, amb les magnífiques jugades que hi va haver al llarg del partit.

Vaig constatar la presència a la llotja presidencial del nou regidor d'esports, el senyor Martínez, així com de l'anterior, senyor Marzal. Potser un pensava que què dura és la política i l'altre que jo mai no deixaré d'ocupar el lloc que em toca.

La propera jornada el CDB jugarà al camp de l'Orpesa, que té un terreny d'herba artificial que fa goig de vore, encara de cada vegada més envoltat de blocs d'apartaments. He sentit dir que l'equip de Marina d'Or és molt bo i que pensen en alguna cosa més que amb la permanència. Esperem endur-nos els tres punts.

ALTRES RESULTATS: Vinaròs-0; Borriana B-1.

10 anys

i els que vindran ...

.....
laveu debenicarlo

Jesús Flores als mundials d'atletisme

text C.A.BAIX MAESTRAT

Del 22 d'agost fins al 3 de setembre es van disputar a Donosti (Sant Sebastià), els XVI Campionats del Mon d'Atletisme de Veterans, amb la participació, en dues proves, de l'atleta del Club d'Atletisme Baix Maestrat Jesús Flores. En els 8KM Cross (categoria M50) que es va córrer en l'hipòdrom Lasarte, va acabar en la 33ª posició de 90 atletes participants, i fent l'11è espanyol.

En el 5000 (categoria M50) disputada a l'estadi d'Anoeta, va sortir en la segona sèrie arribant en 7ª posició i el 30è de la general de 74 atletes.

Adam Raga, campió

text ROBERT SANS

El jove pilot de la marca gironina Gas Gas s'acaba de proclamar aquest cap de setmana, per primera vegada i després de la prova a Alemanya, campió del Món de Trial a l'aire lliure. A una prova encara per finalitzar el campionat, Raga ja ha acumulat la suficient ventatge per a assegurar-se el títol de Campió del Món de Trial Outdoor després de realitzar la millor temporada de la seva carrera esportiva. Dilluns arribava a la seua població natal on va festejar el seu triomf davant un miler de persones en la Plaça de l'Església.

Adam, Com et sents després d'aconseguir el títol de Campió del Món Outdoor i llevar-te aquesta espinita que duies clavada?

Era l'únic títol que em faltava per aconseguir i em sento molt content ja que creia que no ho anava a aconseguir mai. Era bo en indoor però en la disciplina out-

door no ho era tant però al final ho he aconseguit.

El 2.005 està sent un bon any per a tu, no és així?

La veritat és que sí. He aconseguit el títol de campió del món indoor i ara el outdoor que són per al meu els més importants. Ara queden els dos estatals i els dos per nacions.

Com ha anat el Mundial a l'aire lliure?

Ha anat molt bé. Al principi pintava difícil les dues últimes carreres eren complicades. He dominat però m'ha costat ja que les meues característiques de pilotatge no s'adaptaven tan bé com en el indoor.

Com va l'equip de trial Tarrés-Gas Gas? Continuaràs?

L'equip funciona molt bé i espero arribar a un acord per a la pròxima temporada ja que em sento molt a gust. A més la moto funciona molt bé, la gent és bona i ho estem fent bé.

Com va estar la recepció el dilluns en el teu poble natal, Ulldecona?

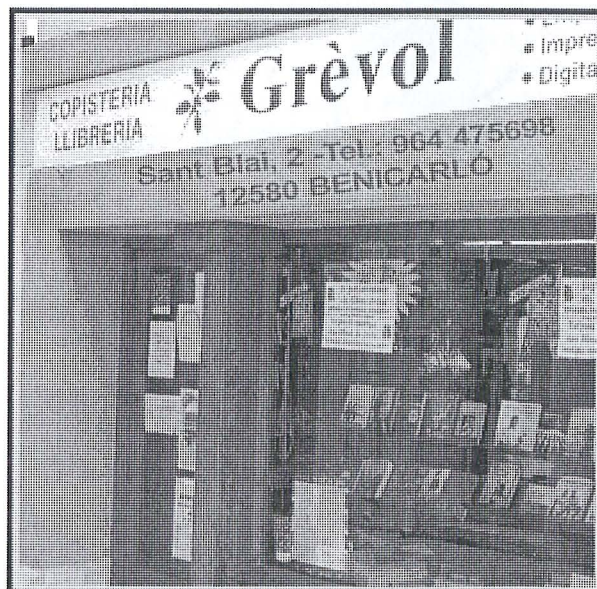
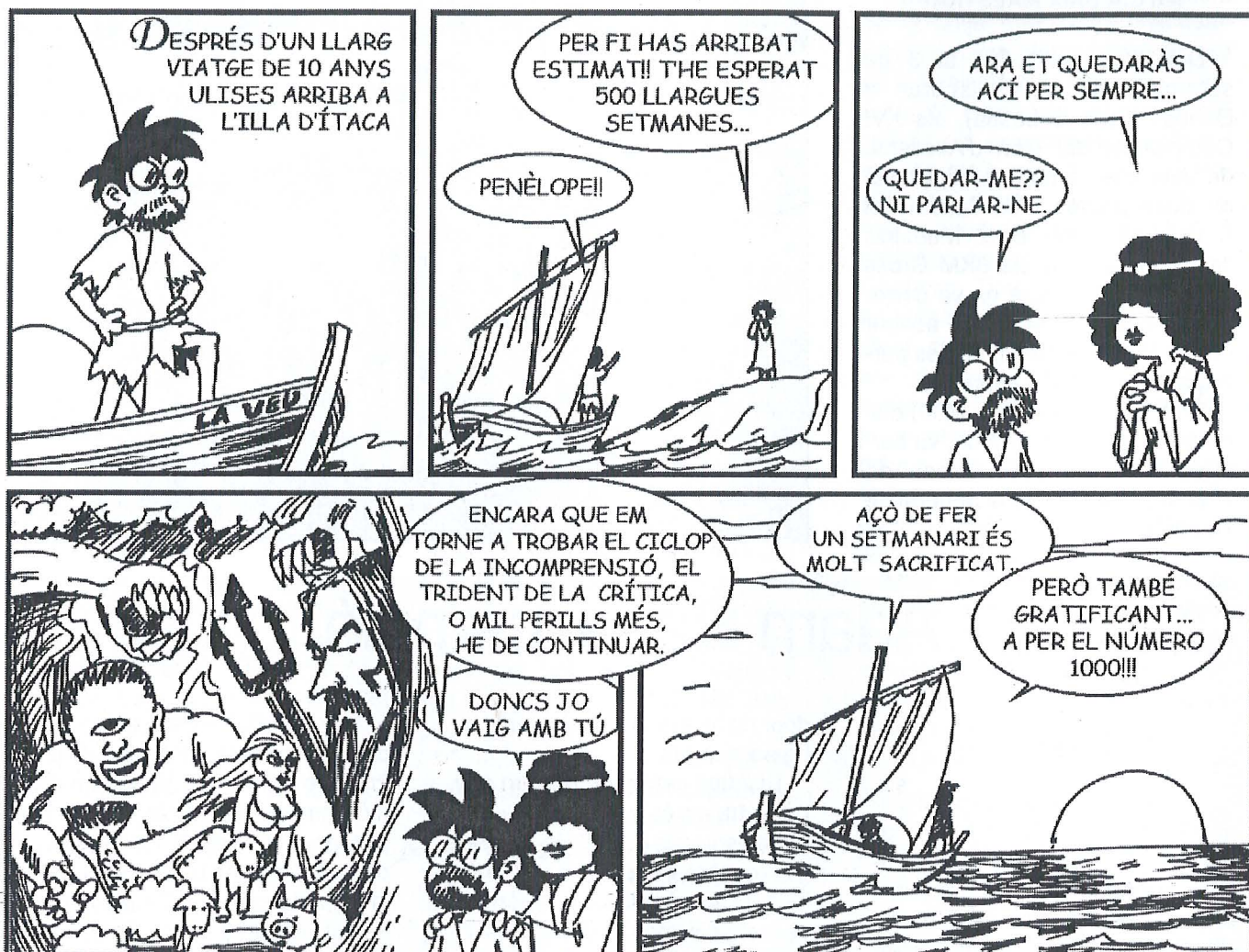
La gent d'Ulldecona es va bolcar amb mi i els agraeixo tot l'esforç que fan per mi. Va ser un dia molt emocionant en la meua trajectòria com pilot de trial després de poder festejar un dels títols més importants per a mi. Dedico el títol a tota la meua família, a Jordi Tarrés, als meus mecànics, a Gas Gas i a tot el poble d'Ulldecona.

Per Xavi Burriel

Viatge cap a les ...1000

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Libreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores